

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Донецькій та Луганській областях
3 управління (з дислокацією у м. Северодонецьк Луганської області)

Слідчий відділ

вул. Пивоварова, 6, м. Северодонецьк, Луганська область, 93400, тел. факс (06452) 4-42-81
www.ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001504

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Дніпро

09 травня 2024 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу 3 управління (з дислокацією у м. Северодонецьк Луганської області) ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях майор юстиції Макаров Віктор Юрійович, розглянувши матеріали кримінального провадження, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12022041030001855 від 06.10.2022 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 40, 42, 276-278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

Охріменку Ігорю Геннадійовичу,
24.04.1985 р.н., громадянину України,
уродженцю м. Свердловськ Луганської області, який зареєстрований та проживає за адресою: Луганська область, м. Свердловськ (нині – Довжанськ),

про те, що він підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у порушенні вимог ст. ст. 3, 25, 27, 31 – 32, 47, 55, 76, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 1, 11, 50, 51, 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

**Фактичні обставини кримінального правопорушення,
у вчиненні якого підозрюється Охріменко І.Г.:**

Із 19.02.2014 представниками Російської Федерації (далі — РФ) розпочато збройне вторгнення збройних сил РФ (далі — ЗС РФ), яке керівники РФ назвали переміщенням військових підрозділів у межах звичайної ротації сил Чорноморського флоту, які у взаємодії з військовослужбовцями Чорноморського флоту РФ та іншими підрозділами ЗС РФ здійснили блокування й захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури України, забезпечили військову окупацію території АРК і м. Севастополя. 18.03.2013 РФ оголосила про офіційне включення Криму до її території.

Одночасно з цим протягом березня та на початку квітня 2014 року під безпосереднім керівництвом та контролем представників влади та ЗС РФ представники іррегулярних незаконних збройних формувань, озброєних банд і груп найманців, створених, підпорядкованих, керованих та фінансованих РФ, взяли під контроль будівлі, у яких були розташовані органи місцевої влади та місцеві органи виконавчої влади України, військові об'єкти України в окремих районах Донецької та Луганської областей України. 07.04.2014 в м. Донецьку створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі — «ДНР»), а 27.04.2014 в м. Луганську — терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі — «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Внаслідок військових дій у період із травня по серпень 2015 року сили оборони України звільнили частину раніше окупованих територій Донецької та Луганської областей.

Датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19 лютого 2014 року. Автономна Республіка Крим та м. Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014. Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (зокрема окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014, відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII та з цього моменту перебувають під ефективним контролем РФ.

Надалі, 24 лютого 2022 року, президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції. Після цього близько четвертої години ранку того ж дня ЗС РФ, інші збройні формування РФ та підконтрольні їм угруповання іррегулярних незаконних збройних формувань розпочали широкомасштабне військове вторгнення на територію України, увійшовши з боку РФ, Республіки Білорусь та тимчасово окупованої території України, що супроводжувалось завданням ракетно-артилерійських ударів та бомбардувань авіацією об'єктів по всій території України.

З того моменту сили оборони України здійснюють збройну відсіч вздовж всієї лінії фронту.

Факт широкомасштабного збройного вторгнення на територію України 24.02.2022 не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 Наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти РФ) та ін.».

Відповідно до ст. 2 спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 р. ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Таким чином, з 19 лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії на території України законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права).

Так, з 28.02.2022 ЗС РФ тимчасово окуповано територію м. Старобільськ Луганської області. Наказом Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 309 від 22.12.2022 «Про затвердження Переліку територій, на яких ведуться (велися) бойові дії або тимчасово окупованих Російською Федерацією» Старобільський район Луганської області включений до переліку територіальних громад, що перебувають в тимчасовій окупації.

Починаючи з 28.02.2022, невстановлені представники окупаційної адміністрації РФ спрямували свою діяльність на створення незаконних органів влади, у тому числі на тимчасово окупованій території Старобільської територіальної громади Луганської області, всупереч порядку, передбаченого чинним законодавством України, з метою закріплення окупаційної влади, яка сприятиме у веденні бойових дій проти Збройних Сил України та інших військових формувань, утворених відповідно до законів України, добровольчих формувань, що були утворені або самоорганізувалися для захисту незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України, а також незаконного затримання мешканців Луганської області, а також з метою виконання останніми вказівок та розпоряджень окупаційної влади.

11.04.2015 т.зв. Міністром Ради міністрів Луганської народної республіки видано постанову № 02-04/91/15, згідно з якою затверджено т.зв. «Положення про Міністерство внутрішніх справ Луганської народної республіки» (далі – Положення). Відповідно до вказаного т.зв. «Положення Міністерство

внутрішніх справ ЛНР» є органом виконавчої влади, який здійснює правозастосовні, правоохоронні функції, в тому числі функції контролю та нагляду у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції утримання осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорону та конвоювання, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення відбування покарання. «Міністерство внутрішніх справ ЛНР» здійснює свою діяльність безпосередньо та (або) через свої структурні підрозділи, підпорядковані установи, що виконують покарання, слідчі ізолятори, а також підвідомчі спеціально створені для забезпечення виконання завдань кримінально-виконавчої системи т.зв. державні підприємства.

Однією з яких установ є створена у березні 2022 року (більш точна дата не встановлена) на базі захопленої Державної установи «Старобільський слідчий ізолятор» т.зв. «Старобільський слідчий ізолятор Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки» (далі – «Старобільський СІЗО»), з місцем фактичної дислокації: Луганська область, м. Старобільськ, вул. Монастирська (колишня назва – Кірова), 65. Вказаній установі доручено виконувати т.зв. функції у сфері виконання кримінальних покарань щодо засуджених, функції за утриманням осіб, підозрюваних або обвинувачених у скоєнні злочинів, та підсудних, які перебувають під вартою, їх охорону та конвоювання, а також функції з контролю за поведінкою умовно засуджених та засуджених, яким судом надано відстрочення відбування покарання, всупереч вимогам законодавства України та Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949.

Відповідно до статті 2 Женевської конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року (далі – Конвенція), ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03 липня 1954 року, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни.

Конвенція застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Хоча одна з держав, які перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є її учасницями, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення.

Відповідно до приписів ч. 1 ст. 3 Конвенції, з особами, які не беруть активної участі в бойових діях, у тому числі з особами зі складу збройних сил, що склали зброю, а також із тими, хто вибув зі строю під час збройного конфлікту (*hors de combat*) унаслідок хвороби, поранення, затримання чи з будь-якої іншої причини, поводяться гуманно, без будь-якої ворожої дискримінації,

причиною якої слугують раса, колір шкіри, релігія чи вірування, стать, походження чи майновий стан чи будь-які інші подібні критерії.

Відповідно до положень частини 1 ст. 4 Конвенції особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Із цією метою є забороненими й залишатимуться забороненими будь-коли та будь-де такі діяння стосовно цивільних осіб, які пов'язані з насиллям над життям й особистістю, зокрема всі види вбивств, завдання каліцтва, жорстоке поводження й тортури; захоплення заручників; наруга над людською гідністю, зокрема образливе та принизливе поводження; засудження та застосування покарання без попереднього судового рішення, винесеного судом, який створено належним чином і який надає судові гарантії, визнані цивілізованими народами як необхідні.

Відповідно до ст. 25 цієї Конвенції кожна особа, яка знаходиться на території однієї зі сторін конфлікту або на окупованій нею території, зможе повідомляти членам своєї сім'ї, де б вони не були, а також отримувати від них відомості суто сімейного характеру. Ця кореспонденція повинна пересилатися швидко й без невинного зволікання.

Згідно зі ст. ст. 27, 29 вказаної Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу. З урахуванням положень стосовно здоров'я, віку та статі, сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, має право поводитися з усіма ними однаково, без жодної дискримінації, зокрема стосовно раси, релігії або політичних переконань. Сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поводження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно зі ст. ст. 31-33 вказаної Конвенції жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що їм забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, **а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей.**

Жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Відповідно до ст. 47 зазначеної Конвенції особи, що перебувають під захистом, які знаходяться на окупованій території не будуть у жодному разі та жодним чином позбавлені переваг цієї Конвенції у зв'язку з будь-якими змінами, запровадженими стосовно керівних установ чи управління цією територією внаслідок її окупації, або у зв'язку з будь-якою угодою, укладеною між властями окупованої території та властями окупаційної держави, або у зв'язку з анексією окупаційною державою всієї або частини окупованої території.

Згідно зі ст. 55 Конвенції окупаційна держава зобов'язана за допомогою усіх наявних засобів забезпечувати населення продуктами харчування та медичним матеріалами; зокрема, постачати необхідні продукти харчування, медичні матеріали та інші припаси, якщо ресурсів окупованої території виявиться недостатньо.

У відповідності до ст. 76 Конвенції особи, що перебувають під захистом, обвинувачені в скоєнні злочину, повинні знаходитися в окупованій країні, а в разі засудження повинні там само відбувати строк покарання. Вони повинні бути, якщо це можливо, відділені від інших ув'язнених, причому для них повинно бути встановлено санітарний та харчовий режими, що є достатніми для підтримання їхнього здоров'я та відповідають режимам в'язниць окупованої країни. Вони повинні отримувати таку медичну допомогу, яку вимагає стан їхнього здоров'я. Такі особи мають право отримувати, принаймні, одну посилку з предметами допомоги на місяць.

Відповідно до приписів ст. 147 зазначеної Конвенції серйозні порушення становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або **нелюдяне поводження**, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або **нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом**, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або **умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес**, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Згідно з преамбулою Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), положення Женевських конвенцій від 12.08.1949 та цього Протоколу повинні за всіх обставин цілком застосовуватися до всіх осіб, які перебувають під захистом цих документів, без яких-небудь несприятливих відмінностей, що полягають у характері чи походженні збройного конфлікту або у причинах, що висуваються Сторонами в конфлікті чи приписуються їм.

Відповідно до положень статті 1 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (далі – Протокол I), ратифікований Указом Президії Верховної Ради Української РСР 18 серпня 1989 року, та який набув

чинності для України 25 липня 1990 року, цей Протокол, що доповнює Женевські конвенції від 12 серпня 1949 року, про захист жертв війни, застосовується при ситуаціях, зазначених у статті 2, спільній для цих Конвенцій.

Статтею 11 Протоколу I передбачено, що фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь невинуватеної дії або бездіяльності. Будь-яка навмисна дія чи навмисна бездіяльність, що серйозно загрожує фізичному чи психічному стану або недоторканності будь-якої особи, яка перебуває під владою супротивної сторони, до котрої вона не належить, та які або порушують будь-яку із заборон, що містяться в пунктах 1 і 2, або не виконують вимог пункту 3, є серйозним порушенням цього Протоколу.

Статтею 69 Протоколу I передбачено, що на доповнення до перелічених у статті 55 Четвертої конвенції обов'язків, що стосуються постачання продовольства і медикаментів, окупуюча держава, максимально можливою мірою використовуючи наявні в неї засоби і без будь-якої дискримінації, забезпечує також одягом, постільною білизною, засобами притулку та припасами, істотно важливими для виживання цивільного населення окупованої території.

Згідно до ч. ч. 1, 2 ст. 75 вказаного Протоколу заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема катування всіх видів – фізичні чи психічні, тілесні покарання, знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Без шкоди для застосування Конвенцій і цього Протоколу серйозні порушення цих документів розглядаються як воєнні злочини (ст. 85 (5) Протоколу I).

Крім того, згідно з приписами ч. 2 ст. 51 Додаткового протоколу, цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Враховуючи, що Російська Федерація є правонаступницею СРСР щодо участі у міжнародних договорах, положення Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року, ратифікованої Указом Президіуму ВР СРСР від 17.04.1954 року, відповідно до статті 1 вказаної Конвенції, є обов'язковими для виконання та дотримання з боку РФ.

Відповідно до положень частини 1 статті 50 Протоколу I цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної з категорій осіб, зазначених у статті 4 А, 1, 2, 3 та Женевської конвенції про поводження з військовополоненими, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради УРСР від

03.07.1954 року, та у статті 43 цього Протоколу. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною особою, вона вважається цивільною особою.

Також, відповідно до ст. 1 Міжнародної конвенції про захист усіх осіб від насильницьких зникнень від 20 грудня 2006 року встановлено, що ніхто не може піддаватися насильницькому зникненню. Жодні виключні обставини, якими б вони не були, чи то стан війни або загроза війни, внутрішня політична нестабільність чи інший надзвичайний стан, не можуть слугувати виправданням насильницького зникнення.

Відповідно до ст. 2 зазначеної Конвенції насильницьким зникненням вважається арешт, затримання, викрадення чи позбавлення волі в будь-якій іншій формі представниками держави чи особами або групами осіб, які діють з дозволу, за підтримки чи за згодою держави, при подальшій відмові визнати факт позбавлення волі або приховування даних про долю чи місцезнаходження зниклої особи, унаслідок чого цю особу залишено без захисту закону.

Відповідно до положень ст. 6 вказаної Конвенції кожна держава-учасниця вживає необхідних заходів для притягнення до кримінальної відповідальності принаймні:

а) будь-якої особи, яка вчиняє акт насильницького зникнення, наказує, підбурює чи спонукає вчинити його, учиняє замах на його вчинення, є його пособником чи бере участь у ньому.

Жодні накази або розпорядження, що походять з державного, цивільного, військового чи іншого органу, не можуть слугувати виправданням злочину насильницького зникнення.

Згідно з положеннями ст. 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, ратифікованої Законом України «Про ратифікацію Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року» від 17.07.1997, нікого не може бути піддано катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню або покаранню.

Крім того, у справі «*Dougoz v. Greece*» № 40907/98 від 06.03.2001 р., Європейський суд зазначив, що оцінка мінімального рівня жорстокості є відносною; вона залежить від усіх обставин справи, таких, як тривалість жорстокого поводження, його фізичні та психологічні наслідки та в деяких випадках від статі, віку та стану здоров'я жертви.

Крім того, Європейський Суд вважає, що умови тримання під вартою іноді можуть бути еквівалентні нелюдському поводженню і ставленню, що принижує гідність. До таких умов Європейська Комісія віднесла перенаселеність камер, недостатнє опалення приміщень, незадовільну гігієну, погані спальні умови, недостатні контакти та харчування із зовнішнім світом.

Враховуючи викладене, Європейський суд вирішив у справі, що утримання заявника протягом кількох місяців в брудній камері, в якій часто було по 10 чоловік, при поганих санітарних умовах, і де не було ліжок, матраців, простирادل, ковдр, є такими умовами, які рівносильні покаранню чи ставленню, що принижує гідність.

Відповідно до положень Мінімальних стандартних правил поводження із в'язнями, що прийняті 30.08.1955 Конгресом ООН з профілактики злочинності і поводження з в'язнями, останні мають право на: окреме ліжко відповідно до національних чи місцевих норм, а також забезпечення окремими постільними речами (ч. 1 ст. 9); якісне триразове харчування їжею, достатньо калорійною для підтримання його здоров'я і сил (ч. 1 ст. 20); своєчасне надання медичної допомоги та у разі необхідності — забезпечення його належним лікуванням (ст. 22); на вільний доступ до інформації, яка стосується його прав та обов'язків (ч. 1 ст. 35); на негайне інформування членів своєї сім'ї про своє ув'язнення або переведення в інший заклад (ст. 44).

Умови тримання осіб, засуджених до позбавлення волі, не повинні: додатково призводити до обмежень, зумовлених фактом ізоляції; обмежувати права і свободи людини і громадянина (ч. 1 ст. 60).

Мінімальні стандартні правила поводження з в'язнями складають міжнародно-правовий інститут захисту прав людини, яку позбавлено волі (засуджено), як елемент єдиної системи міжнародного кримінально-виконавчого права.

Окрім цього, умови та порядок утримання осіб в установах кримінально-виконавчої системи Російської Федерації регламентовано Правилами внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів кримінально-виконавчої системи, затвердженими Наказом Міністерства юстиції РФ від 04.07.2022 № 110 «Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів кримінально-виконавчої системи, Правил внутрішнього розпорядку виправних установ та Правил внутрішнього розпорядку виправних центрів кримінально-виконавчої системи» (зі змінами та доповненнями)».

Відповідно до вказаних Правил особи, які тримаються під вартою у слідчих ізоляторах мають право на: отримання від адміністрації СІЗО інформації про свої права та обов'язки (п. 5.1); побачення із захисником та родичами (п. 5.5); отримання безкоштовного харчування, матеріально-побутового та медико-санітарного забезпечення (п. 5.9); щоденні прогулянки тривалістю не менше однієї години (п. 5.12); індивідуальне забезпечення постільним приладдям (простирадла, наволочка, рушники) та м'яким інвентарем (матрац, подушка, ковдра) відповідно до норм речового забезпечення (п. 24.2); забезпечення індивідуальними засобами гігієни (мило; зубна щітка; зубна паста (зубний порошок); одноразова бритва для індивідуального використання (для чоловіків); засоби особистої гігієни (для жінок); туалетний папір (п. 26.2); на забезпечення триразовим гарячим харчуванням (п. 41); на отримання посилок (п. 72).

Крім цього, п. 32 встановлено, що не рідше одного разу на тиждень організується миття в душі тривалістю не менше 15 хвилин. Жінкам надається можливість миття не рідше двох разів на тиждень з тривалістю кожного миття не менше 15 хвилин.

За вищенаведених обставин з вересня по грудень 2022 року (більш точну дату в ході досудового розслідування не встановлено) громадянин України

Охріменко Ігор Геннадійович, 24.04.1985 р.н., перебуваючи на території м. Старобільськ Луганської області, обіймаючи посаду т.зв. «т.в.о. начальника Старобільського слідчого ізолятора – начальника арештного дому Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки», усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту, діючи умисно, порушуючи закони та звичаї війни, у групі осіб з іншими невстановленими особами які займають посади в «Старобільському СІЗО», вчиняв дії, пов'язані із жорстоким поводженням з цивільним населенням з числа громадян України, нелегально ув'язнених на території т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки», та іншим порушенням законів та звичаїв війни.

Епізод щодо Романенко А.І.

Так, 26.09.2022 на тимчасово окупованій території Сватівського району Луганської області невстановленими в ході досудового розслідування особами з числа силових структур «ЛНР» затримано громадянку України Романенко Альону Іванівну, 15.11.1974 р.н., та доставлено для утримання до т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки».

В подальшому Охріменко І.Г., діючи умисно, усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Романенко А.І., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, грубо порушуючи вимоги ст. ст. 55, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, встановив санітарний та харчовий режими, що є недостатніми для підтримання здоров'я утримуваних осіб та не відповідають режимам в'язниць окупованої країни:

Так, у період часу з 26.09.2022 по 16.11.2022 Романенко А.І. було позбавлено достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон складався з маленьких порцій каші, яка надавалась зранку та ввечері, суп із залишками каші, який надавався в обід, та технічної води з крану, яка була майже не придатна до вживання.

Крім того, Романенко А.І. була позбавлена можливості підтримувати належну гігієну тіла внаслідок обмеженої кількості технічної води на особу та відсутності опалення у камері, дихати свіжим повітрям та здійснювати прогулянки по території установи.

У зв'язку з низькою температурою в камері та відсутністю постільної білизни, Романенко А.І. була змушена спати у верхньому одязі на металевих пластинах.

У порушення ст. ст. 25, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 Романенко А.І. була позбавлена

можливості будь-якого спілкування з членами своєї сім'ї та права на отримання посылки.

Як наслідок, Романенко А.І. завдано фізичних та моральних страждань. Водночас, в порушення ст. 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 медичною допомогою, яку вимагав стан потерпілої, Охріменко І.Г. не забезпечив.

На території т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки» Романенко А.І. утримувалася до 16.11.2022.

Епізод щодо Кетової О.В.

Так, 30.09.2022 на тимчасово окупованій території Старобільського району Луганської області невідновленими в ході досудового розслідування особами з числа силових структур «ЛНР» затримано громадянку України Кетову Ольгу Вікторівну, 14.05.1967 р.н., та доставлено для утримання до т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки».

В подальшому Охріменко І.Г., діючи умисно, усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Кетова О.В., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, грубо порушуючи вимоги ст. ст. 55, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, встановив санітарний та харчовий режими, що є недостатніми для підтримання здоров'я утримуваних осіб та не відповідають режимам в'язниць окупованої країни.

Так, у період часу з 30.09.2022 по 10.12.2022 Кетову О.В. утримували в умовах повної антисанітарії, в камері знаходились таргани та щури, вентиляція в камері була повністю відсутня, стіни камерного приміщення були вкриті пліснявою, що мала специфічний запах та впливала на дихання.

Кетову О.В. було позбавлено достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон складався з маленьких порцій каші, яка надавалась зранку та ввечері, суп із залишками каші, який надавався в обід, та технічної води з крану, яка була майже не придатна до вживання.

Крім того, у вказаний період часу Кетова О.В. була позбавлена можливості підтримувати належну гігієну тіла внаслідок обмеженої кількості технічної води на особу та відсутності опалення у камері, дихати свіжим повітрям та здійснювати прогулянки по території установи.

У зв'язку з низькою температурою в камері та відсутністю постільної білизни, Кетова О.В. була змушена спати у верхньому одязі на металевих пластинах.

У порушення ст. ст. 25, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 Кетова О.В. була позбавлена можливості будь-якого спілкування з членами своєї сім'ї та права на отримання посылки.

Як наслідок, Кетовій О.В. завдано фізичних та моральних страждань. Водночас в порушення ст. 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 медичною допомогою, яку вимагав стан здоров'я незаконно ув'язненої, Охріменко І.Г. не забезпечив.

На території т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки» Кетова О.В. утримувалася до 10.12.2022.

Епізод щодо Проньки С.І.

Так, 29.10.2022 на тимчасово окупованій території Сватівського району Луганської області невідомими в ході досудового розслідування особами з числа силових структур «ЛНР» затримано громадянина України Проньку Сергія Івановича, 21.10.1972 р.н. та доставлено для утримання до т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки».

В подальшому Охріменко І.Г., діючи умисно, усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Пронька С.І., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, грубо порушуючи вимоги ст. ст. 55, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, встановив санітарний та харчовий режими, що є недостатніми для підтримання здоров'я утримуваних осіб та не відповідають режимам в'язниць окупованої країни.

Так, у період часу з 29.10.2022 по 08.11.2022 Проньку С.І. було позбавлено достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон складався з маленьких порцій каші та макаронних виробів неналежної якості, холодного чаю в обмеженій кількості та технічної води з крану, яка була майже не придатна до вживання. Крім того, у вказаний період часу Пронька С.І. був позбавлений можливості підтримувати належну гігієну тіла внаслідок обмеженої кількості технічної води на особу та відсутності опалення у камері, дихати свіжим повітрям та здійснювати прогулянки по території установи.

У зв'язку з низькою температурою в камері та відсутністю постільної білизни, Проньці С.І. доводилось спати у верхньому одязі на металевих пластинах.

У порушення ст. ст. 25, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 Пронька С.І. був позбавлений можливості будь-якого спілкування з членами своєї сім'ї та права на отримання посилки.

Як наслідок, Проньці С.І. завдано фізичних та моральних страждань. Водночас, в порушення ст. 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 медичною допомогою, яку вимагав стан здоров'я незаконно ув'язненого, Охріменко І.Г. не забезпечив.

На території т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки» Пронька С.І. утримувався до 08.11.2022.

Епізод щодо Горенова С.Д.

Так, 24.11.2022 на тимчасово окупованій території Старобільського району Луганської області невстановленими в ході досудового розслідування особами з числа силових структур «ЛНР» затримано громадянина України Горенова Сергія Дмитровича, 13.12.1963 р.н., та доставлено для утримання до т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки».

В подальшому Охріменко І.Г., діючи умисно, усвідомлюючи, що цивільні особи, які утримувались у вказаній установі, зокрема Горенов С.Д., перебувають під захистом норм міжнародного гуманітарного права, грубо порушуючи вимоги ст. ст. 55, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. 69 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, встановив санітарний та харчовий режими, що є недостатніми для підтримання здоров'я утримуваних осіб та не відповідають режимам в'язниць окупованої країни.

Так, у період часу з 24.11.2022 по 15.12.2022 Горенова С.Д. було позбавлено достатньої кількості продуктів харчування, оскільки раціон був кожен день однаковий та складався з маленьких порцій макарон або каші, схожої на об'їдки їжі, супу у вигляді води та залишків каші, а також технічної води з крану, яка була майже не придатна до вживання. Крім того, Горенова С.Д. було позбавлено можливості підтримувати належну гігієну тіла внаслідок обмеженої кількості технічної води на особу та відсутності опалення у камері, дихати свіжим повітрям та здійснювати прогулянки по території установи.

Горенов С.Д., всупереч волі, утримувався в камері розміром приблизно чотири на шість метрів при тому, що максимальна кількість затриманих осіб досягала чотирнадцять осіб. У зв'язку з низькою температурою в камері та відсутністю постільної білизни, Горенову С.Д. доводилось спати у верхньому одязі на металевих пластинах.

У порушення ст. ст. 25, 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 Горенов С.Д. був позбавлений можливості будь-якого спілкування з членами своєї сім'ї та права на отримання посилки.

Як наслідок, Горенову С.Д. завдано фізичних та моральних страждань. Водночас, в порушення ст. 76 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 медичною допомогою, яку вимагав стан здоров'я незаконно ув'язненого, Охріменко І.Г. не забезпечив.

На території т.зв. «Старобільського слідчого ізолятора Управління виконання покарань Міністерства внутрішніх справ Луганської Народної Республіки» Горенов С.Д. утримувався до 15.12.2022.

Таким чином, Охріменко І.Г. обґрунтовано підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням та інших порушеннях законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, що виразилось у порушенні вимог ст. ст. 3, 25, 27, 31 – 32, 47, 55, 76, 147 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ст. ст. 1, 11, 50, 51, 75, Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року, ст. 3 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950, вчинених за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в ОВС 1-го відділення СВ
3 управління ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

Віктор МАКАРОВ

ПОГОДЖЕНО

Прокурор у кримінальному провадженні –
заступник начальника відділу
Луганської обласної прокуратури

Сергій БІЛИЙ

08 травня 2024 року

Підозрюваному повідомлено, що згідно зі ст. 42 КПК України підозрюваний має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний має також інші процесуальні права, передбачені цим Кодексом.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Також підозрюваному повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено.

« _____ » год « _____ » хв « _____ » _____ 2024 року

Підозрюваний: _____
(підпис) _____
(прізвище, ініціали)

Захисник: _____
(підпис) _____
(прізвище, ініціали)

Старший слідчий в ОВС 1-го відділення СВ
3 управління (з дислокацією у
м. Северодонецьк Луганської області)
ГУ СБУ в Донецькій та Луганській областях
майор юстиції

— Віктор МАКАРОВ